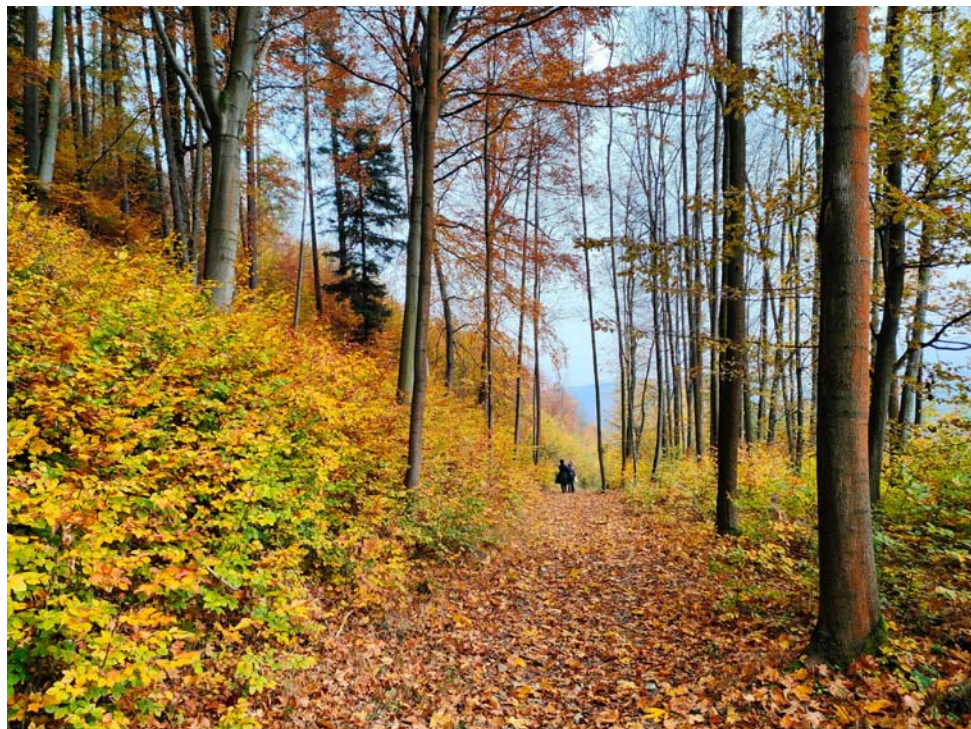

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXX. ročník

číslo 11/listopad 2024

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večere Páně)
	14.00	bohoslužby „ <i>Společenství Kristovo</i> “
Pondělí	18.00	křesťanství (setkávání všech zvědavých, 2. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
Pátek	16–18	mladší i starší dorost a odrost
	18.30	mládež
Sobota	9–14	Siloe – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Editorial	3	Vztahy mezi lidmi	13
Staršovstvo		(teze z přednášky faráře Miroslava Heryána, Brána 11/2007)	
Zápis z 853. schůze 8. 11. 2024	3	Pozvánka	15
Podzimní výprava	4	Zažít hudbu v Kosteletě světla	
Dorost		a v Podpalubí – kulturní program v kostele na Barrandově	
Podzimní výprava	6	Advent s dětmi	16
Dorost		Kontaktní informace, tiráž	19
Brankou na poušť	8		
Rozhovor s Tomášem Trusinou	10		

EDITORIAL

Listy dubu červeného se barví ze zelené do ruda a takhle barevná kombinace nám připomíná, že už se opět blíží předvánoční čas. Teploty kolem nuly už nejsou výjimkou a nácvik vánoční hry je v plném proudu. A vy nyní otevíráte další číslo Brány, tentokrát listopadové.

Článků v něm najdete spíš méně, tak si ji třeba zkuste přečíst od samého začátku do konce. Dozvíte se, co se probíralo na poslední schůzi staršovstva či jak probíhala podzimní dorostová a odrostová výprava. Nepřeskočte Branku, jejíž textík doprovázející křížovku se moc povedl. Ona jsou ta slova pro děti kolikrát i pro dospělé přínosnější než složitý teologický text. Určitě doporučuji také velký rozhovor s bratrem farářem Trusinou, který administruje náš sbor. Dozvíte se, co přesně to prakticky znamená a samozřejmě nechybí ani osobní otázky, díky kterým budete moct pana faráře lépe poznat. Dále vás čeká již starší, ale stále aktuální článek na téma vztahů mezi lidmi, a neopomeňte se podívat ani na pozvánku na hudební program v barrandovském kostele. Po zavření časopisu vás ještě čeká plakátek s pozváním na vánoční hru. Tak směle do čtení!

Milí bratři a sestry, přeji vám krásný předvánoční čas.

P. S. Možná ještě stihnete procházku lesem s oněmi spadány mi červenými dubovými listy. Je to vážně nádhera.

Eva Friedrichová

STARŠOVSTVO

Zápis z 853. schůze 8. 11. 2024

Letošní předposlední, 853. schůze staršovstva proběhla v pondělí 4. listopadu v Evenu. Přítomni byli dle toho, jak seděli kolem stolu: T. Plhák, L. Kolář, J. Zvánovec, J. Stralczyňská, V. Hájková, L. Drápal, I. Jungwirthová, D. Slabý, L. Holá, T. Trusina, T. Bedrník, T. Friedrich, A. Heřmanová. Online připojena M. Mazná.

Úvodní zamyšlení Tomáše Plháka na téma společné modlitby bylo zajímavé a plné osobních zkušeností. Následovala píseň a již klasická nekonečná řada každodenních starostí, které jsou potřeba pro zajištění řádného chodu sboru.

Obsazení kazatelů na část listopadu, kdy bude sestra jáhenka v Nepálu. Pokračující přípravy na volbu kazatele 17. 11. Informace z dorostu a odrostu. Diskuze nad údržbou sborového bytu na Barrandově, kde bude před nastěhováním nového faráře potřeba provést řadu oprav. Lepší zajišťování služeb pro nedělní bohoslužby. Optimalizace agendy pokladníka. Diskuze nad organizací nedělního pohoštění. Delší diskuze nad průběhem příprav vánoční hry.

Dále příprava návštěvy Obchůdku Jednoho světa, domluva na poskytnutí aktuálních informací o našich vánočních akcích pro redakci novin Prahy 4 Tučňák, průběžná aktualizace kartotéky, organizace víkendového výjezdu staršovstva, který začne v pátek 15. listopadu. Řešili jsme problémy s opakovanou závadou kotle (která je mimochodem příčinou toho, že v neděli není vždy dobře vytopeno), zajistili rámování Tolerančního patentu a vedli jsme i diskuzi nad zapojením dětí z nedělních škol do účasti na Večeři Páně, kde se kloníme k variantě děti více zapojit.

Než jsme se dostali k závěrečné písni „Zůstaň s námi, pane“ a modlitbě, bylo najednou devět večer.

zapsal *Lubor Kolář*

PODZIMNÍ VÝPRAVA

Dorost

Ve dnech 26.–29. října proběhla podzimní výprava pro velký a malý dorost. Téma bylo Martin Luther. Ubytování jsme byli na faře Džbánov, Voděrady. Děti bylo patnáct a vedoucích sedm. Počasí nám tentokrát přálo, nepršelo, ale byla už trochu zima.

Dozvěděli jsme se docela dost věcí o Martinu Lutherovi, díky hrám, které nám vymysleli vedoucí. Duchovní programy byly na témata: Pouze vírou, Pouze písmem a Pouze milostí.

Ve volném čase byl velmi populární stolní fotbalík a kulečnick. Měli jsme i delší výlet, při kterém jsme šli do jeskyně, kde jsme našli plastovou dýni se sladkostmi. Ta se ale ztratila. Ukázalo se, že ji zabavil Metoděj do batohu a utekl s ní. Nakonec nám ji vedoucí dali až na závěr výletu.

Výprava se mi líbila a těším se na další.

Viktorie Mazná

PODZIMNÍ VÝPRAVA

Odrost

Podzimní výprava odrostu proběhla 25.–29. 11. s tematikou *Dia de los Muertos*, což je Mexický svátek mrtvých, obdoba našich dušiček.

Základnou se nám stala poustevna ve Zhořci, kterou dorosty navštívily už několikrát. Tímto mnohokrát děkujeme faráři ČCE sboru v Černošíně Julianě Rampich-Hamariové. Děti se během výpravy podívali do světa mrtvých, a to v kostýmech a s naší napodobeninou tradičně pomalovaných obličejů.

Výpravu provázely tradičně hry, zpěv s kytarou, výlet (v kostýmech) a několik tematizovaných biblických programů. Výprava se všeobecně vydařila, ale určitě bude lepší, když se zeptáte nějakého účastníka z řad odrostu.

Tomáš Plhák

BRANKOU NA POUŠŤ

Milé děti (a tím myslím Boží děti všech věkových kategorií),

asi už jste někdy byly na výletě. A možná vás to samotné řapání zas tak moc nebavilo. Ještě tak někde podél potoka nebo ve skalách to bývá zábava, ale když se prostě jen musí jít nějakou nudnou krajinou, to se pak cesta vleče. Představte si tu krajinu co nejnudnější, úplnou poušť. A k tomu ještě horko, žízeň a hlad. No, a dejme tomu, že máte slíbeno, že na konci cesty je restaurace, kam si zajdete na oběd (třeba takový řízek a hranolky a k tomu vaše oblíbená limonáda) a po obědě ještě dostanete kopec zmrzliny.

S takovou vidinou se už jde o něco snáz, jenže to slunce pořád pálí a už vás bolí nohy a restaurace nikde. „Kdy už tam budeme?“ ptáte se rodičů už podesáté. Ale oni někdy ani neodpoví. Nebo řeknou třeba jen: „Už se neptej a hezky šlapej.“ Nebo: „Když se takhle povlečeš, tak tam nedojdem asi nikdy.“ Nebo dokonce řeknou něco zřejmého a nic neříkajícího, jako: „Až tam budem, tak tam budem.“ Ale vás už to nebaví, jste unavení a kručí vám v břiše, a tak začnete kňourat. A pak možná rodiče dodají ještě: „Jestli budeš takhle protivný (nebo protivná), tak žádnou zmrzlinu nedostaneš.“ Pfff! Taková bezohlednost a nespravedlnost.

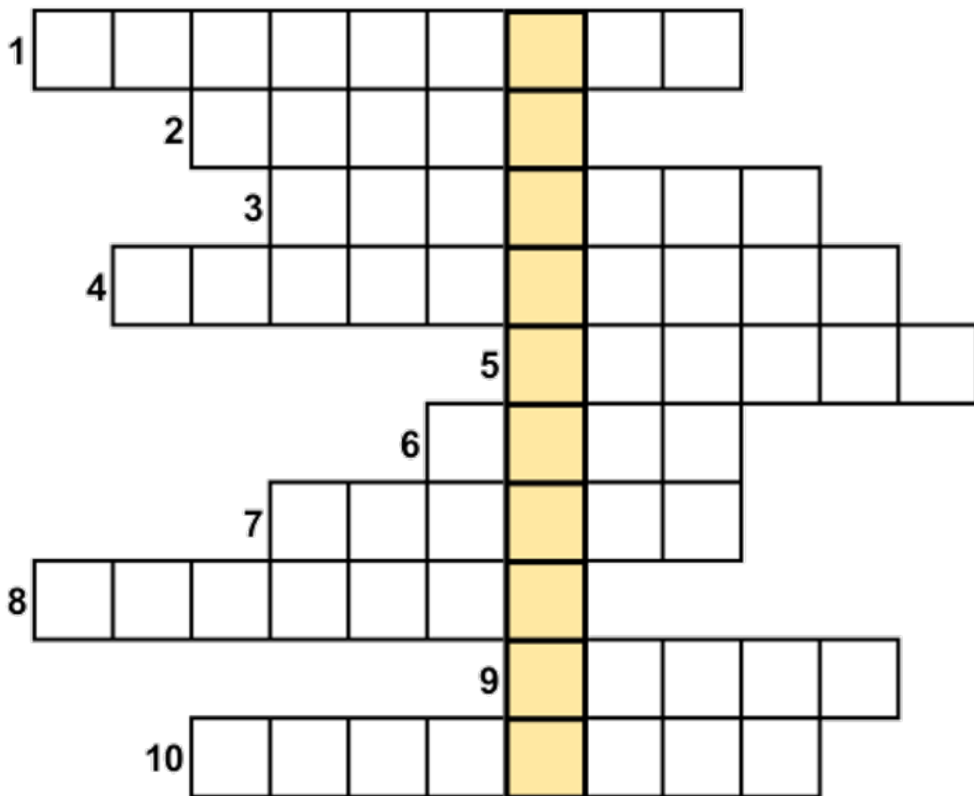
Jenže tak to holt v životě chodí, že je někdy potřeba něco vydržet, trochu zatnout zuby a jít dál, jinak se k tomu slíbenému dobrému nedostaneme. A někdy ta cesta může trvat déle, než jsme mysleli. Jako v případě Izraelců, o kterých si povídáme v nedělce. Ti museli jít pouští hodně dlouho. A stávalo se, že měli žízeň a hlad. Ale někdy, když to vypadalo beznadějně, jim Pán Bůh zázračně pomáhal, aby měli co jíst a pít. A dostali ještě něco. Na hoře Sinaj jim Bůh dal svoje přikázání. Možná měli pocit (i my ho někdy máme), že to je nějaký opruz navíc, že kromě náročného šlapání ještě tohle nesmí a tamto musí. Ale Boží rady nám cestu životem neztěžují, naopak. Pomáhají nám, abychom nezabloudili a zbytečně si to putování k dobrému cíli nekomplikovali a neprodložovali. (Nemluvě o tom, že bychom se mohli ztratit docela.)

Hezky to vystihl autor listu Židům, který vzkazuje i nám: „Nezahazujte proto smělou důvěru – vždyť bude bohatě odměněna. Potřebujete však _____, abyste vykonali Boží vůli, a tak dosáhli zaslíbení.“ Musíme zkrátka vydržet, trpělivě jít dál po těch správných značkách, kterými nám právě svými přikázáními vyznačil cestu sám Pán Bůh, a můžeme se spolehnout, že to bude stát za to.

LEGENDA:

- 1) Co máme podle čtvrtého přikázání dělat sedmý den týdne?
- 2) Bůh řekl Mojžíšovi: „Na Chorébu udeříš do _____ a vyjde z ní voda, aby lid mohl pít.“
- 3) Co dělali Izraelci, když neměli co jíst a pít?

- 4) Druhé přikázání začíná: „_____ si Boha...“
- 5) Doplň větu: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě _____ z egyptské země, z domu otroctví.“
- 6) Jak se jmenoval záhadný „chléb z nebe“, který Izraelci dostávali každé ráno (s výjimkou dne odpočinku)?
- 7) Jak je nazýván národ, proti kterému Izraelci museli pod vedením Jozua bojovat, zatímco Mojžíš se za ně se zvednutou holí modlil?
- 8) Třetí přikázání je „Nevezmeš jméno Hospodina Boha svého _____.“
- 9) Jak se jmenuje hora, na které Mojžíš dostal desky s přikázáními?
- 10) Jak se (podle jejich počtu) říká přikázáním, která Izrael dostal na kamenných deskách?

ROZHOVOR S TOMÁŠEM TRUSINOU

Od září je naším branickým administrátorem (tedy farářem oficiálně zodpovědným za náš sbor) bratr farář Tomáš Trusina, t. č. farář z evangelického Salvátora. Abychom jej mohli lépe poznat, přinášíme čtenářům tento korespondenčně vedený rozhovor, za který Tomášovi velmi děkujeme.

■ *Tomáši, můžeš nám říct na úvod něco o sobě (klidně obsírněji)? Odkud pocházíš, jak jsi uvěřil a proč jsi se stal farářem?*

Kořeny mám „rozeklané“ nejen zubní, ale i rodinné a duchovní. Matka byla z Prahy, otec z Valašska, pražská babička židovka a děda vlažný katolík, ale když po Mnichovu sháněl, kde by mu pokřtili ženu a děti, narazil na Stanislava Čapka u Salvátora, který byl ochoten křtem posloužit. A z vděčnosti začali chodit k Salvátoru, děda tu byl potom i ve staršovstvu. Valašská babička pocházela z luterské Ratiboře a dědeček z Karafiátovy Hrubé Lhoty, takže naše rodina byla takovou zmenšenou ČCE. Strýc Karel Trusina odchoval několik generací evangelické mládeže, otec působil jako farář v reemigrantském Zábřezě a potom v horácké Třebíči, takže jsem od dětství nasával různé typy církevního prostředí, zbožnosti, vztahu k Písmu, a samozřejmě získával přátele a v dospívání sledoval církevní a teologické zápasy za normalizace. A viděl život sboru i „za kulisami“.

Víru jsem přijímal jako důležitý rozměr života od malička, samozřejmě, že reflexe určitých témat se v různých etapách života proměňuje. Nicméně jsem vděčný, že už při konfirmační přípravě nám otec vštípl věrnost Písmu, a ov-

šem také schopnost jeho kritického čtení. Dodnes si pamatuju konfirmační odpověď „Bible nás neučí, jak vznikl svět a člověk, ale k čemu byl stvořen“. Když jsme potom při studiu teologie začali objevovat, že mnohé je „jinak“, než se z českého překladu jeví, nebyl to pro mne zas takový šok, spíš prohloubení toho, co jsem se od mládí učil.

Teologii jsem studovat neplánoval, rozhodl jsem se až po setkání s vrstevníky na Zbytově u Jana Kellera. Spíš jsem tehdy asi následoval partu vespolejších přátel, ale máme od té doby trvalé, otevřené a solidární vztahy. Nastupovali jsme v roce 1980, v době stále ještě živých a někdy ostrých debat o místu církve ve společnosti, navíc v roce 1981 přišel o souhlas Jan Keller, tedy o režimní svolení k farářování, takže jsme do dobových církevně společenských rozporů, napětí a debat vlítli rovnýma nohama. Měl jsem rád Jana Hellera, a zpětně oceňuji, že jsme mohli klást otázky jak pokud jde o témata věroučná, tak společenská. A i když se nás snažili učitelé usměrnit (občas poněkud demagogicky), bylo to otevřené prostředí. Jako ročník jsme dostali nálepku „antiintelektuálové“, o což se myslím přičinil tehdejší branický farář, z jehož líhne několik mých spolužáků pocházelo. ☺

Směřování ke kazatelské službě bylo takřikajíc plynulé. U studentů a studentek teologie se s tím dopředu počítalo a především si člověk ujasnil, že mu to dává smysl. Jako služba osvobodivě „dobré zprávě“ i jako odpovědnost za to, aby se dostala k těm, kteří ji potřebují potkat.

■ *Co tě v životě víry nejmíc ovlivnilo? Máš například nějaké oblíbené autory?*

Spíš, co mne oslovovalo – autoři, kteří důkladně, do hloubky a pravdivě – a taky neotřele, nefrázovitě – formulovali problémy a otázky, které člověk sám spíš intuitivně cítil. Důležité byly písně Miloše Rejchrt a Sváti Karáska – najednou se člověk setkal s tím, že víra se může formulovat neotřele, aktuálně, živě. Zároveň ukazovaly směr, člověk se podle jejich poetiky a důrazů mohl orientovat. Ovlivnilo mne dědictví prof. Součka, jeho výklady apoštola Pavla. Ze zahraničních autorů německo-americký teolog Paul Tillich svou otevřeností k současnému světu, schopností vést rozhovor např. i s necírkevní kulturou. Během studia jsem byl vděčný za možnost navštěvovat bytové semináře Jakuba Trojana. U něj člověk potkal hluboce promyšlený vztah křesťana, církve a teologie k panující moci (což je dnes v trochu jiné podobě opět aktuální téma).

Později byl pro mne důležitý holandský Kornelis Miskotte, zejména svým důrazem na význam Tóry a proroků pro novozákonní autory, a vůbec originální vklad biblických svědků. Jeho Biblická abeceda nejde tolik pojmech, jako spíš po liniích, v jejichž

směru a souvislostech bibličtí autoři uvažují. Přesvědčivě ukazuje, že pravda Písem nespočívá v tom, „zda a jak se to stalo“, ale vyposlechneme ji, když se ptáme, co vlastně chce autor v kontextu svých spisů a celého Písma povědět. Velmi hezky to pak uměl popularizovat Nico ter Linden ve své řadě biblických převyprávění „Povídá se“. Vzpomínám, jak jsme se s ním v Braníku – díky jeho kongeniálnímu překladateli Jeníkovi Dusovi – mohli před lety nad jeho knihami setkat.

Nad autory uvažuji i tehdy, když spolu s redakčním kruhem promýšlíme, které knihy vydat v mém nakladatelství EMAN. A vzhledem k tomu, že se jejich texty musím zabývat hodně pozorně, tak to na mne vždycky nějaký vliv má. Buď jako inspirace, nebo si musím hlouběji ujasnit, s čím a proč nesouhlasím.

■ *Čtenáře jistě bude zajímat i tvá početná rodina. Můžeš nám říct víc i o ní?*

Máme osm dětí a jedenáct vnoučat, rádi se s nimi vídáme a plníme roli prarodičů. Jsme s ženou vděční, že se děti potkávají spolu jako rodiny i s námi, občas slavíme „kvartální narozeniny“ a pravidelně Vánoce. Ale respektuji, že oni o sobě raději vyprávějí sami, takže to víc rozvádět nebudu.

■ *Jaký si myslíš, že jsi typ faráře? Na jakých částech sborového života ti obzvlášť záleží?*

Snad jsem, doufám, dost univerzální. I když se stává, že faráři je nejbližší věková skupina, k níž má momentálně nejbliž, dokážu snad jakž takž komunikovat se všemi generacemi. Rád pracuji

s dětmi a mladými lidmi, na víkendovkách a táborech se cítím dobře a jsem vděčný za mnohé mladé spolupracovníky, kteří do toho se mnou jdou a od nichž se už mohu ledasčemu přiučit.

Vždycky, i při přípravě bohoslužeb, mi záleželo na tom, aby sbor byl otevřeným společenstvím, aby v něm vanul duch solidarity, velkorysosti a schopnost přijímat se v rozmanitosti. A taky, aby nám pro samé starosti nezmizela radost. V posledních letech přibývá katecheze dospělých, což je také podnětná zkušenost. V dnešní době mi přijde důležité kriticky prověřovat důrazy křesťanského konzervativismu – takové té směsi nedůvěry vůči všelijakým jino-strancům, jinak věřícím, menšinám a jejich emancipaci, lidem na útku, to vše ještě přemáznuté povrchní nebo neférovou biblickou argumentací. Zdá se mi to – i vzhledem k tomu, jak těch témat využívají současní populisté – jako nepřipadné přizpůsobování se jedné z tváří „věku tohoto“.

■ *Jak vnímáš roli administrátora ve sboru, který má vlastní jáhenku? Co vlastně chápeš jako svůj úkol v Braníku?*

Díky tomu, že Verunka Hájková přijala kandidaturu na místo kazatelky a obětavě se jí po svém zvolení ujala, je moje role do značné míry formální. Protože jáhenka nemůže samostatně spravovat sbor, plním roli oficiálního statutárního zástupce. Účastním se staršovstva, když je třeba, tak se vyjádřím nebo něco podepíšu. K tomu cca jednou za měsíc a půl sloužím při nedělních bohoslužbách. Jsem připra-

ven vypomoci, když bude potřeba, ale už vzhledem k tomu, že by příští rok měl nastoupit na místo faráře David Nečil, nevidím jako svůj úkol rozbíhat nějaké svoje aktivity. Navíc branický sbor je živý se spoustou osobností schopných samostatně táhnout a udržovat různé typy práce s lidmi a ve sboru.

■ *Jak za ty dva měsíce vnímáš branický sbor a jak to koresponduje s tvým předchozím očekáváním? Je něco, co tě překvapilo?*

Vlastně jsem na to odpověděl v předchozí otázce. Zatím se spíš rozkoukávám, ale každopádně je váš sbor živý, a tak se spíš potvrzuje, co jsem z různých setkání a informací věděl. Na staršovstvu vidím, že mu jde o to, ty nejrůznější aktivity sledovat a koordinovat, aby byly pokud možno ku prospěchu celého společenství. Což je samozřejmě náročné, protože, jak jsem pochopil, v Braníku se potkávají – nebo tu vyrostly – poměrně výrazné osobnosti.

Vím, že hodně bolavé otázky vyvstaly a trvají kolem odchodu Jardy Pechara. Myslím, že on sám nabídl lidem ve sboru určité východisko – v tom, že on sám není první ani poslední, a není třeba otázky kolem jeho odchodu opakovaně rozvířovat.

■ *V čem si myslíš, že bys mohl Braník za ten rok obohatit?*

Nad tím jsem moc neuvažoval – už proto, že administrátor je spíš v roli krátkodobého doprovazeče než lídra a inspirátora. Ale třeba se mohu podělit o zkušenosti, když bude potřeba. Anebo nabídnout nějaké emanské knihy. ☺

■ *Je nějaká oblast, ve které naopak doufáš, že si něco z Braníka odneseš?*

Spíš, co bych si odnášel nerad – doufám, že spolu se staršovstvem a kázatelkou proplujeme případnými úskalími a že za mnou nezůstane zbytečná hořkost. To bude naprosto stačit.

■ *Co bys rád čtenářům vzkázal na závěr?*

Aby v dnešní době objevovali společenství víry jako prostor pokoje, vzájemného respektu, spolehlivé orientace ve spleťtých problémech a inspirace. Když kolem krouží všelijaké strachy a přístrachy, aby nás od nich víra osvobodila – a my tak mohli být platnou částičkou „soli země“.

Otázky kladl *Tadeáš Friedrich*.

VZTAHY MEZI LIDMI

Při pročítání starých Bran jsem v listopadovém čísle z roku 2007 našla zajímavý příspěvek nazvaný „Vztahy mezi lidmi“. Jsou to teze z přednášky faráře Miroslava Heryána z ledna 1989. K otázce, zda se liší problémy našich rodičů s našimi problémy, se připojuji, i když uplynulo od přednášky víc než 30 let.

Jarka Pecharová

Učení v našich sborech může být dobře biblické, kázání může být živé a aktuální, prostředí našich sborů může být přívětivé (...) a přesto může být společenství našich sborů nepřítazlivé, nejsou-li mezi námi dobré vztahy. A to se pozná na první pohled. Mohli bychom si udělat jakýsi soukromý test, podle kterého bychom mohli změřit, jaký podíl máme my na vztazích v našem sboru.

- 1) Kdy jsem naposledy poprosil někoho o odpuštění? Nebo opravdu nebylo třeba za odpuštění prosit?
- 2) Dovedu přijmout kritiku? Kritizoval mě vůbec někdo? Jsem tak dokonalý, že mě nikdo kritizovat nemusel? Nebo jsem prostě kritiku už dávno zakřiknul, takže si nikdo už netroufá pozvednout kritické slovo? A jak je to se mnou? Učím se umění spojit moudrost, poznání a lásku? Apoštol píše v epištole Římanům, že děkuje za ně, za to, že jsou tak naplněni poznáním, moudrostí a láskou, že se i napomínat dovedou vespolek.
- 3) Komu ještě nedovedu odpustit? Komu konkrétnímu a co?
- 4) Mám ve sboru někoho, s kým mohu hovořit i o svých nejintimnějších osob-

ních problémech? A dovedu sám naslouchat a hlavně svěřené si ponechat opravdu pro sebe? To, co slyším, se nesmí ode mne dozvědět ani manželka, natož pak, aby si o tom za chvíli povídali všichni ve sboru.

- 5) Mám důvěrný a dobrý vztah k člověku, který má ve sboru nějakou větší odpovědnost? Hovořím s ním o sboru, modlím se za jeho práci, za moudrost pro něho?

Neujasněné vztahy jsou půdou, ve které roste nejednota a roztržky. Jen křesťan schopný utvářet vztahy bude užitečný pro jednotu sboru a církve... V poslední době, zejména letos, přišla do oblasti naší církve nová myšlenka, která nemusela být vůbec nová, protože už před několika lety jsme si mohli v Kostnických jiskrách a potom i v Katolických novinách přečíst modlitbu za uzdravení vzpomínek. Možná, že někdo z vás tuto modlitbu Herberta Müllera četl. Ted to přišlo znovu jako vlna. Asi 35 většinou mladých lidí mělo možnost velice naléhavě slyšet, jak důležité je pro zdravý duchovní život vnitřní uzdravení. V modlitbě o vnitřní uzdravení nejde o mou osobní vinu. Tu osobní vinu vyslovujeme ve zpovědi. Před některým bratrem, ke kterému máme důvěru, nebo v hluboké generální zpovědi ve svém pokojíku před Bohem.

Při vnitřním uzdravení nejde o osobní vinu, nýbrž o zranění, které člověk utrpěl od jiných... Může dojít k hlubokému zranění ve vztahu k otci nebo k matce, k sourozenci, k partnerovi, k dceři nebo synovi, anebo i v širších vztazích mezi učitelem a žákem, mezi spolužáky, v povolání, ve společnosti. Tato zranění byla často vědomě nezaviněná, a přece zasáhla hluboce do našeho vnitřního života. Prostě my jsme obklopeni světem, který ve zlém leží. Ve světě, který je zatížen hříchem, takže nikdo nežije ve zdravém, nenarušeném vztahu k ostatním.

Tak jako se hovoří o kontaminovaném ovzduší, které je narušeno nezdramými zplodinami, působícími onemocnění, tak žijeme v ovzduší, které je narušeno – kontaminováno – hříchem v nejrůznějších podobách: nenávistí, závistí, škodolibostí, ale také skepsí a podobnými jevy. To vše nás ovlivňuje, zasahuje, zraňuje. A my se tomu nezdravému ovzduší buď přizpůsobujeme, adaptujeme se na ně, nebo se mu snažíme čelit. Třeba tak, že se snažíme na to zapomenout, nebo jdeme do společnosti, kde zní co nejvíce decibelů, nebo kde je možno prožít něco vzrušujícího. To je pokus zatlačit zraňující vjemy hluboko do podvědomí. Tam to pak žije a pracuje jako skrytá výbušnina nebo jako plyny, které mají určitou rozpínavost a čekají jen na chvíli, aby se projevíly a otravují náš život zevnitř.

Je třeba zkoumat naše vztahy a dát si je ozdravit Ježíšem Kristem a jeho láskou. Je nezbytné, abychom Krista nechali sestoupit až tam do toho podvědomí, aby tam udělal pořádek, vyčistil, odpustil, vyhojil. Já věřím, že je to možné, ale je k tomu potřebí veliké pastýřské moudrosti a konkrétních rad.

Pozvánka – Zažít hudbu v Kostele světla a v Podpalubí

Kulturní program v kostele na Barrandově

Jako každoročně jsme zváni barrandovskou farností na ekumenické bohoslužby, kterými je celý program ve 14.00 zahájen. Každoročně jsme se v různém počtu účastnili bohoslužeb i dalšího programu. Ten je vždy velmi pestrý, jak ukazuje plakátek.

Jarka Pecharová

Kostel světla

13.02

Ekumenická bohoslužba

varhany – Pavel Čížek

Hudba v kostele

k poslechu a k zamyšlení

14.02

Varhany + saxofon (Čížek - Křen)

Soubory – ZUŠ Radotín

Sbor Coro di Aula Regia

Podpalubí

Hudba k tanci a poslechu

15.20 ... kytary, klávesy, trubky, zpěvy,
saxofony, basy, flétny,

JazzBarr Band

ZUŠ Music Art

Fit Atelier - tanec

Barrandov

Mozkytozz

ZUŠ Music Art

Barrandov

Kapela ZUŠ Radotín

Ria Band - Stodůlky

Fit Atelier - tanec

Zlatý, do rakve hřeb

19.02 Večerní fúze hudebníků, ...diváků

20.20 Posezení s občerstvením a hudbou
možnost si popovídat, popř. společně
s hudebníky zahrát a zazpívat

více na www.zahrabarr.cz/zbj/

Celý den
občerstvení / kavárna

ADVENT S DĚTMI

Radostné plaménky v dětských očích jsou těmi nejúžasnějšími vánočními světylky. A kouzelné je už dětské předvánoční těšení. Je hezké užít si to s nimi, zapálit další svíčku na adventním věnci, odpočítávat dny do té napjatě očekávané 24. A adventní kalendáře nemusí být jen ony notoricky známé komerční produkty, kterých jsou plné regály supermarketů.

Tedy aby bylo jasno, nemám nic proti koupeným adventním kalendářům, třeba těm klasickým čokoládovým. Přibývání jejich otevřených okének a ubývání čokoládiček v nich mi připomíná moje vlastní dětství. Ale může být pěkné si advent spolu s dětmi zpestřit ještě něčím dalším, v ideálním případě trochu víc „křesťanským“. Jenže protože nám dětí přibývá a sil ubývá, hledám každoročně nové cesty, jak se tím zpestřováním zároveň moc nezničit a nevytvářet stres a napětí navíc. (Předvánoční doba bývá plná nesmyslného shonu, je proto dobré věnovat v adventu nemalou pozornost usilování o ovzduší radosti a pokoje.)

JAK TEDY TAKOVÝ VLASTNÍ KALENDÁŘ PŘIPRAVIT?

Jako „nosič“ níže zmíněného obsahu mohou posloužit různé (v mnoha obchodech dostupné) očíslované pytlíčky a krabičky, někdy stačí i jednoduché papírové taštičky, kapsičky či obálky. Pokud si něco takového raději vyrobíte vlastnoručně a s minimálními náklady, dá se na internetu najít velké množství návodů na „DIY advent calendar“. (Já jsem jednou nějaký vyráběla z ruliček od toaletního papíru.)

A tady je pár tipů na to, čím adventní kalendář naplnit, které se nám osvědčily a u kterých je „poměr cena/výkon“ dle mého názoru docela přijatelný:

• **Kousky rozstříhaného vánočního obrázku**

Je dobré připravit si podklad s 24 očíslovanými políčky, na který si děti mohou kousky obrázku postupně lepit podle data od 1. do 24. prosince. Ještě jednodušší varianta pak je omalovánka rozdělená na 24 částí. (Třeba jednoduchá „cesta do Betléma“ s čtyřiatvaceti políčky a obrázkem betlémské stáje na konci. Na políčkách mohou být navíc nějaké úkoly, otázky nebo biblické verše.) Zaplňování původně prázdného papíru funguje jako hezká vizualizace toho, jak se „naplňuje čas a blíží království Boží“.

• **Figurky do Betléma**

Na začátku adventu můžeme postavit betlém bez figurek a každý den do něj přidat figurku z kalendáře. Občas se někde dají takové kalendáře-betlémy koupit (dřevěné, se sádrovými figurkami nebo papírové). Kdo má dost času, energie a zručnosti, může si ho vyrobit kompletně vlastnoručně, klidně třeba perníkový.

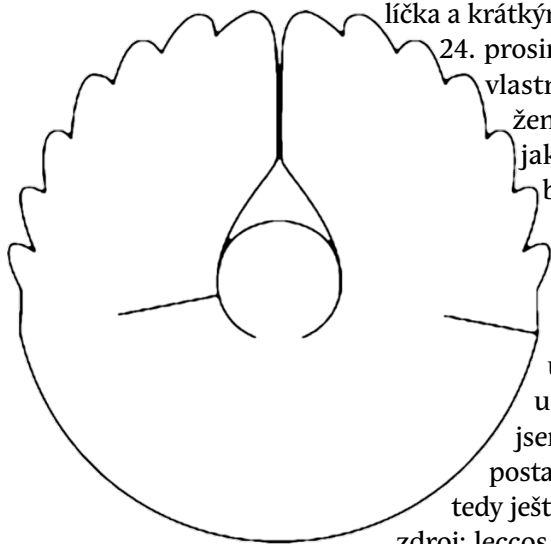
- **Malý úkol nebo zajímavá aktivita, jiná na každý konkrétní den**

Osvědčilo se mi vkládat papírky s úkoly do kalendáře třeba jen den dopředu, takže člověk může danou činnost volit podle aktuálních sil, přizpůsobit podle předpovědi počasí nebo zkoordinovat s jinými plány. Třeba o víkendu za vhodného počasí naplánovat něco na ven (třeba koulovačku) a naopak, když je sil málo nebo počasí nepřeje, zvolit něco na doma: buď vyloženě odpočinkového (udělat si horkou čokoládu), nebo, když je sil víc, tak si třeba něco vánočního vyrobit (třeba andělíčka, práníčko nebo vločku z papíru).

Do kalendáře je možné zahrnout tradiční předvánoční činnosti jako pečení cukroví, uklízení a zdobení domácnosti, přípravu dárečků... Taky je hezké pamatovat na něco dobročinného a nesobeckého: připravit dáreček nebo práníčko pro někoho opuštěného nebo třeba pro poštáka či poštačku, kteří mají před Vánoci často práce nad hlavu. A na neděli se dá naplánovat něco „duchovnějšího“, třeba přečíst si a převyprávět nebo nějak zdramatizovat kousek vánočního příběhu.

- **Girlanda, kam se každý den kousek přidá**

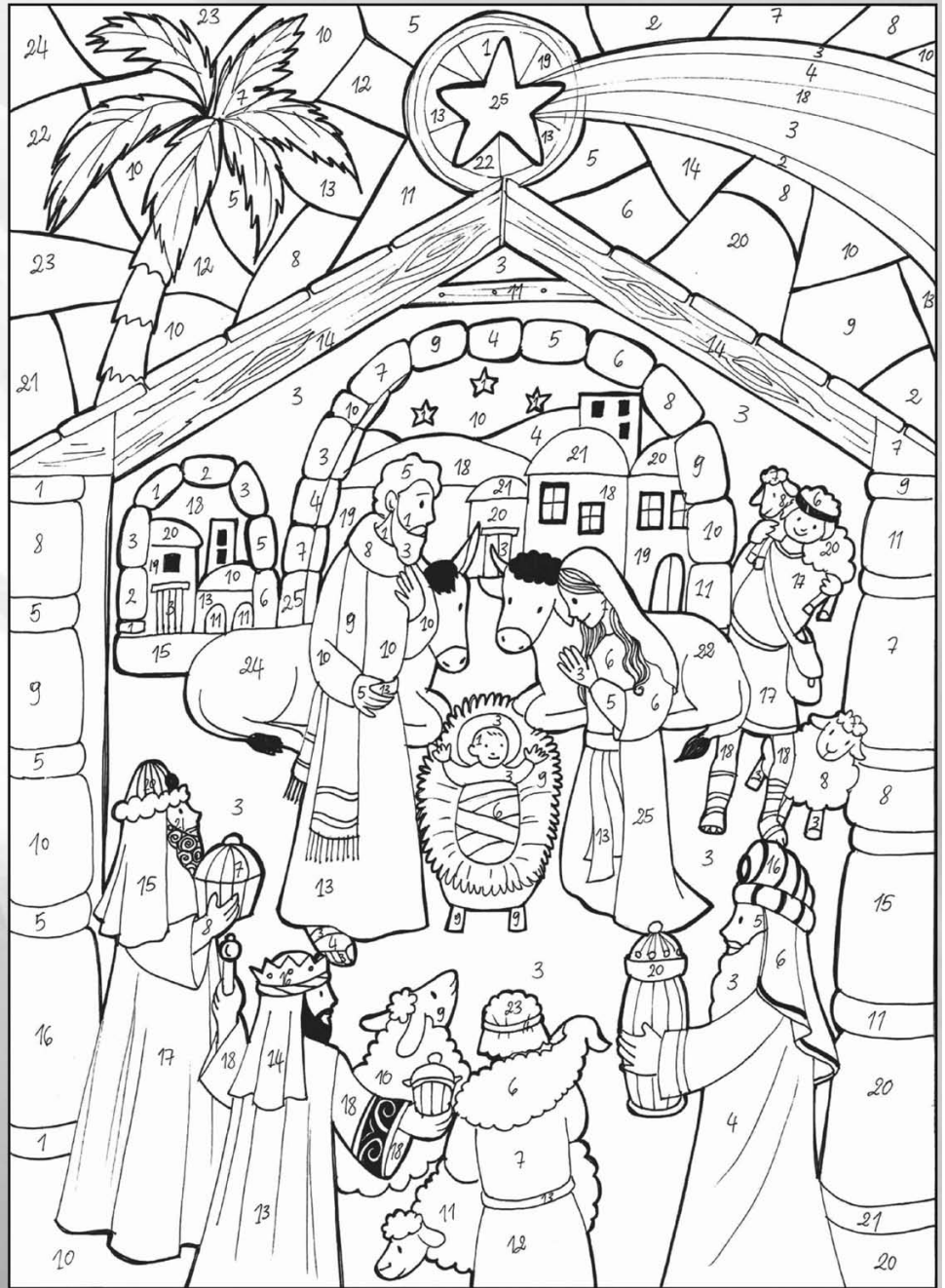
Existuje třeba knížka „Andělé na vánoční pouti“ s vystřihovánkou andělíčka a krátkým povídaním na každý den od 1. do 24. prosince, ale můžete si udělat girlandu vlastní. Třeba s andělíčky podle přiložené šablony, s origami hvězdami či jakýmkoli jinými vánočními ozdobkami.

Možnosti jsem tím samozřejmě ani zdaleka nevyčerpala, ale nerada bych vyčerpala vás. V rámci úspory času a energie lze často využít už hotové materiály. Spoustu jsem si toho za ty roky, co máme děti, postahovala zdarma z internetu. Přidám tedy ještě jeden konkrétní tip na osvědčený zdroj: leccos s křesťanskou adventní a vánoční tematikou je k dispozici na webových stránkách www.deti.vira.cz (třeba moc pěkné rébusy na čtyři adventní neděle). A tady máte (na další stránce) jako bonus ještě omalovánku použitelnou jako minimalistický adventní kalendář (převzato ze stránek parents.catholic.sg).

Alžběta Slabá

Omalovánka

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY KAZATELKY VĚRY HÁJKOVÉ po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 244 461 037, 776 310 455 (kazatelka Věra Hájková)

604 116 437 (kurátor Jan Jeroným Zvánovec)

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

0 nebo žádný var. symbol – dar na potřeby sboru,

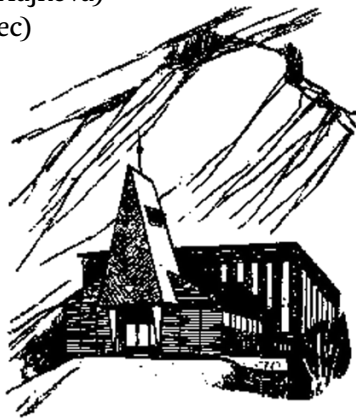
111 dar na křesťanskou službu, 222 salár,

333 mimořádný dar, 444 Jeronýmova jednota,

555 nepálská studentka, 777 mimořádná sbírka,

888 stavební fond kostela,

999 celocírkevní (či seniorátní) sbírka

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <https://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXX. ročník, číslo 11/listopad 2024

Vychází zpravidla třetí neděli v měsíci.

Redakce: Eva Friedrichová, Jarka Pecharová, Alžběta Slabá.

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz.

Korektury: David Navara, Jiří Holý, Petr Bísek.

Archiv časopisu: <https://branik.evangnet.cz/zivot-sboru/brana>.

Redakční uzávěrka časopisu je první pondělí v měsíci.

Příspěvky posílejte e-mailem: branicka-brana@evangnet.cz.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

Dřevěný evangelický kostel pod Branickou skálou
vás jako každoročně zve na (ne)tradiční vánoční hru
hranou dětskými herci a zpěváky:

Tajemství pergaménového svitku

Neděle 22. prosince 2024

premiéra 14.00, repríza 16.00

Zbrusu nové představení s písničkami
trvá cca 60 min, vstupné dobrovolné

Kostel Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, Praha 4 - Braník

Tram/bus do zastávky Příkladoviště

Autem – parkování 50 m od kostela

<https://branik.evangnet.cz>